Swedenborgs engel : skizz /

Ödmann, Jenny Maria,

59 B Litteratur-tidning, Svensk 1867:5

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

Roman-
Saml.

SVENSK

LITTERTUR-TIDNING.

N:o 5.

MARIEFRED,
TRYCKT HOS F. A. ÖHMAN,
1867.

SWEDENBORGS ENGEL,

SKIZZ

AF

J—y Brn.
= Jenny Maria Ödmann f. Braun

MARIEFRED,
tryckt hos F. A. Öhman,
1867.

Emanuel Swedenborg, den store andeskådaren, var under sin lifstid egare af ett litet anspråkslöst hus i Stockholm vid Hornsgatan, och ehuru en stor del af hufvudstaden undergått betydliga förändringar, står dock något qvar, som mera friskt påminner om den store hädangångne mannen, än alla de anekdoter om honom, som äro spridda så inom som utom Sverige. Då man passerar Hornsgatan till dess N:o 43 påträffas, så har man Swedenborgs hus framför sig. Öppnar man porten och passerar den lilla förstugan, befinner man sig på en lika anspråkslös gård, hvarest straxt till höger det s. k. »Swedenborgs lusthus» är beläget.

Många gånger har jag varit inne uti och utanför detta lusthus, som man till ett minne låtit förblifva efter den store andeskådaren, hvars flesta syner uppenbarade sig här; många gånger har jag, lutad mot en af de höga popplarne, hvilka liksom till skydd fått sin plats midtför detta lusthus, begrundat hvad han, den af så många hädade och begabbade Emanuel Swedenborg, förklarat. Och ännu många gånger skall jag gå dit, för att i min inbillning njuta af allt det jag läst och hört, äfven af denna lilla händelse, som man för mig berättat, och som jag upptecknat till, hvad jag hoppas, mina läsare och läsarinnors nöje.

* * *

År 18** låg invid huset N:o 43 en annan byggnad, hvars fönster vette utåt trädgården till det omtalade lusthuset. I ett af dessa fönster syntes hvarje afton vid en viss tid en ung man med det mest svärmiska utseende. Der han så stod med den höga, ädelt hvälfda pannan mot den kalla rutan, i det hans mörka ögon med ett drömmande uttryck voro fästade på en viss punkt i trädgården nedanför hans fönster, liknade han en bild, en uppenbarelse ur skaldens rike. Icke förrän natten inträdt försvann han, och om fönstret då var öppnadt, hördes från hans läppar mången suck i en dyster klagan dö bort med vinden.

Hvad var det, som framkallade dessa suckar? Hvad var det, som kunde förmå denne unge, sköne man att i flera timmar drömma vid detta fönster?

Svaret var en ung flicka i sin första lefnads vår. Hon satt der nedanför med det ljuslockiga hufvudet nedsänkt och de små händerna sammanknäppta öfver bröstet, som sakta höjde sig af den ljufva andedrägten.

Fåfängt bad han der ofvanför, att hon skulle höja sin blick till honom; fåfängt bad han, att hon skulle lösa sina händer och vinka honom ned till sig. Men nej, hon hörde icke hans suckar, hans klagan och böner.

Hvem kunde då denna flicka vara? Han visste icke det sjelf; blott ett visste han: att hon var för honom allt, att hon var den, som han dyrkade, tillbad med hela sitt hjertas varma kärlek, ehuru han blott sett henne lik en ande sväfva dernere i trädgården. Aldrig hade han talat vid henne; men en gång, blott en gång hade hade han sett henne höja sina ögon mot hans fönster, och, då hon sett honom, med ett leende utsträcka sina armar; men hennes läppar förblefvo stumma. Då fattades han af en salig tjusning, och hans hjerta vidgade sig, i det han lutade sig ut och ropade hennes namn, hvilket var Virginia, som han hört någon kalla henne. Men hon försvann med ett skri bakom den täta syrénhäcken.

En afton stod han som vanligt på samma plats. Det var i slutet af September. Stjernorna blickade så vänligt in till honom, och den kyliga vinden försökte göra sig så behaglig som möjligt, i det den for smekande öfver hans panna, kind och lockar. I det lilla lusthuset som han hade framför sig, syntes ett svagt sken blänka mot rutan, säkert var det någon lampa, som fladdrade derinne.

Det var så tyst, så tyst; endast några toner, liknande en harpas, klingade så underbart honom till mötes.

Hvem framkallade dessa toner? Och hvem kunde vara vid denna tid i lusthuset?

Så tänkte den unge artisten, ty en sådan var vår hjelte, der han stod och lyssnade med spänd förtjusning. Och han fattade det beslutet att, huru sent det än var, försöka komma in i trädgården, för att på samma bänk, som han sett henne så mången gång, drömma bort några minuter af sitt lif.

Hastigt insvepande sig i den vida kappan, och med den lilla hatten vårdslöst kastad på sned öfver de svarta lockarne, ilade han utför trapporna ned på gatan. och stannade icke förrän han stod vid sin grannes port. O, hvad fröjd! den var icke låst, såsom eljest var brukligt

För första gången lät han den upp och smög sig in.

Huru bäfvade ej hans hjerta, huru flammade ej hoppat i hans själ, då han trädde ut på den lilla gården, der han så mången gång sett henne. Men hastigt öfverväldigades han af en känsla, så underbar, djup och helig, då han fann sig midtför det lusthus, som så ofta besöktes af den mystiske och oförklarlige andeskådaren; och med en märkbar darrning satte

han foten på dess tröskel, men stannade af häpnad vid den syn, som här mötte honom.

Vid ett litet bord, som var öfvertäckt med en svart duk, hvilken räckte till golfvet, satt Virginia med pannan lutad mot den marmorhvita handen, och, stödjande armbågen mot bordet, läste hon i en bibel, hvars gulnade blad tydde på, att den var många tiotal äldre än hon. Det blonda håret var upplöst och böljade i mjuka vågor kring skuldrorna ned på den snöhvita klädningen. Bredvid henne stod en harpa, från hvars strängar de underbara tonerna dallrat.

Månans silfrade stråle smög sig in genom det lilla fönstret och, blandande sitt bleka skimmer med den i taket hängande lampans, belyste den den sköna gestalten, som förekom vår hjelte mera lik en himmelsk uppenbarelse, än ett menskligt väsende. Han förde handen till sin panna och hviskade till sig sjelf:

— Är hon verkligen en lefvande varelse eller en ande?

Och då hon ännu icke ändrat ställning, slöt han, med en helig rysning, sina ögon. Han stod ett ögonblick så, under det hans tankar förirrade sig i de underligaste fantasier; derefter öppnade han dem åter och fästade sin blick andaktsfullt på den unga flickan.

— Har jag då blifvit en Swedenborg — tänkte han — då, o hvilken sällhet! hon slog långsamt upp sitt öga, hvilket strålade af en djkpblå glans och log så mildt, som morgonstjernan flammar. En tår, lik daggdroppan på en blå viol, skimrade till och smög sig öfver kindens silkesfjun; och en suck, sprungen ur det innersta af hennes själ, banade sig väg öfver läppens fina purpur. Med ett uttryck af lugn och frid sänkte hon sitt hufvud mot det rundade bröstet; derefter höjde hon åter sin hvita panna och fästade på honom en blick, hvari man tolkade »lifvets dunkla gåta».

— Välkommen — hviskade hon med ljuf stämma, steg upp och räckte honom sin hand, — välkommen till Swedenborgs boning.

— Swedenborgs boning — upprepade han, förvirrad af ett sådant mottagande.

— Välkommen — sade hon åter och förde honom till en liten divan, der hon sakta drog ned honom vid sin sida Och innan han hunnit hemta sig från sin förvåning, sin förtjusning, hade hon redan lindat sina armar kring hans hals och, tryckande sig hårdt intill honom, hviskade hon med bruten stämma:

— Jag skall vara stilla, att du icke flyr ifrån mig, du himlarnes son. Jag visste nog att du en gång skulle komma, för att låta mig följa dig på din himmelska färd, — tillade hon med salig hänförelse.

— En tanke, en förfärlig tanke, uppsteg spöklikt i den unge artistens hjerna; det var som om dödens hand vidrört hans arma hjerta, som för några ögonblick stod stilla, under det en isig vind for härjande öfver hans kärleks rika blomstergård, då han så hastigt blef nedstörtad från sin himmel, blef väckt ur sina drömmar och förd till medvetenhet om, att den han tillbad, den hans själ kallade sin brud, var — vansinnig.

Han störtade upp vid denna upptäckt och tänkte fly, för att ej sjelf blifva svagsint. Men hans blick drog sig af en osynlig makt till henne, och... han glömde att hon var lefvande död, glömde allt, utom sin kärlek. Häftigt slöt han henne till sitt hjerta och tryckte sina läppar mot pannans snö och lockens glänsande guld.

— Min Gabriel, min Gabriel — upprepade hon under hvarje kyss.

Då han slitit sig lös ur hennes famn, vacklade han lik en drucken mot dörren, men den vansinniga flickan släppte ej hans arm, den hon med en onaturlig styrka kramade. Han bäfvade för att med våld rycka sig lös från denna späda, men dock så starka hand. I detsamma fick hennes ögon fäste på den svarta snodden han bar kring sin hals; hon ryckte den hastigt åt sig... en medaljong blottades... han var fri, och med en smärtsam glädje tog han af sig snodden och räckte henne. Hon betraktade stillatigande bilden, som var infattad i medaljongen; men efter ett ögonblick släppte hon den med ett uttryck af förvåning mot golfvet, i det hon utropade:

— Swedenborgs engel!

— Det är din bild, Virginia — sade den unge artisten.

— Min bild? Nej, det är hans engel... Och hvad skulle du med min bild, då du åter är hos mig? — tillade hon och närmade sig honom.

Hon hade rätt. Hvad skulle han nu med hennes bild, den han sjelf tecknat från sitt fönster. O! huru djupt olycklig kände han sig icke nu, sedan hans hopp, som strålat så klart, så lockande, med ens slocknat i den mörkaste, svartaste natt.

Åter ville han fly, fly för att aldrig vända åter till detta ställe, som för honom liknade en graf. Men hennes armar voro lindade kring hans hals, och han kunde ej göra sig fri från dessa... ack! så sköna... hemska bojor.

— Släpp mig, jag vill gå — stammade den unge mannen.

— Och jag skall följa dig — tillade den vansinniga och lutade sitt hufvud intill hans.

Han såg hennes brinnande ögon, hennes glödande läppar, och kände huru den flämtande andedrägten brände hans kind; kände huru de mjuka armarne slingrade sig allt hårdare k ring hans hals, och under allt detta hörde han huru hon hviskade namnet Gabriel.

— Jag är ej Gabriel, — stammade han darrande.

— Du icke Gabriel? O, hvem skulle du eljest vara? — Hvem skulle ega sådana lockar sådana ögon, om icke min Gabriel ...

— Nej, jag är ej din Gabriel — afbröt han, glad att hon ändtligen släppt honom.

— Hvem är du då? — frågade hon och stirrade på honom med en glasartad blick. Men tillade straxt derpå: — O, jag vet, han gaf dig sina lockar, sina ögon, för att du skulle ...

Hon tystnade hastigt och lade fingret på sin mun, i det hennes blick bäfvande flög kring rummet.

— Nu är hon här — sade hon och vände sig med en andes tystnad mot dörren. — Kom, tillade hon och vinkade honom, — kom, hon är nu här.

Och hon ledde honom ut på gården, in i trädgården, der hon drog honom sakta ned på en bänk vid sin sida.

— Jag skall berätta dig en saga, en saga, som står skrifven på bladen i mitt hjertas bok. Ser du — hon lutade sitt hufvud mot hans axel — menniskorna säga att jag icke kan minnas, och ändå minnes jag så mycket. Du skall få veta allt, efter han, min Gabriel, sändt dig till mig. Men var tyst, hon kan höra oss.

— Hvilken?

— Engeln — svarade hon och vände sig mot lusthuset; derefter såg hon på honom med en lång och dröjande blick. — Du skall få veta hvem hon är, men icke nu. I stället skall du få veta hvem jag är. Vill du det?

— Ack ja, berätta mig.

— Jag är derifrån — afbröt hon, pekande uppåt fästet; der är mitt hem, der eger jag bröder och systrar, de älska mig och se från stjernorna ned till mig. Vet du hvad jag då gör? Jo, jag gråter att det hörs dit upp, ty jag är ledsen att jag ej får vara bland dem. Då sväfvar på hvita vingar en engel från molnen och hviskar mig tröst, och bjuder mig handen att följa sig. O, hvad jag då är lycklig, så lycklig, så lycklig!

— Och hvarför följer du ej? — frågade han, inspirerad af tonen i hennes röst.

— Derför att jag icke kan, — svarade hon och drog en djup suck.

— Skulle du icke kunna? — frågade han ånyo, glömmande att det var med en svagsint han talade.

— Icke kan jag lemna detta ställe, som Swedenborg befallt mig vaka öfver. Men kanske du ej vet hvem Swedenborg är? Jo, det var en man, sänd af Gud att upplysa menniskorna, att efter Herrans vilja upprätta ett nytt Jerusalem, hvars grund är byggd på ljus och sanning. Ack, — tillade

hon och sönderkrossade den frambrytande tåren — du skulle sett, du skulle hört Swedenborg. Hans röst liknade himlens musik. Men du har ej hört musik, du, musik som spelas af englarne.

Hon tystnade och sänkte sitt hufvud; efter ett ögonblick höjde hon det åter och fortfor:

— Men så var ej den saga jag skulle berätta. Vill du höra den?

— Ja, berätta! — svarade den unge mannen, som lindat sin arm kring hennes lif. Med ett uttryck af försakelse och smärta lät han hennes hufvud långsamt sjunka mot sitt hjerta, hvars alla förhoppningar blifvit så hemskt, så sorgligt begrafna.

Som de nu sutto i den tysta Septemberqvällen, liknade de tvenne väsen från en bättre verld, som för några ögonblick sänkt sig till jorden, för att i minnet återkalla de stunder de lefvat dernere.

— Jag minns en tid — började hon, i det hennes blick sväfvade genom rymden, — då en ung flicka satt här på denna bänk och blickade dit upp — hon pekade åt det fönster, der han drömt bort så många nätters hvila. — Vet du, hvarföre hon alltid lät sina ögon hvila der? Jo, ser du, der stod då en ung man, densamme, som lånat dig sina ögon; denne man hette Gabriel, och honom älskade den unga flickan, och derföre satt hon här för att få hviska till honom om sin kärlek. Men en afton, en sådan afton som nu, — tillade hon, rysande öfver det hemska minne, sem med sin svarta skugga jagade förbi hennes själ, — öfverraskades hon af sin far. Skummande af raseri slet han den olyckliga från hennes plats och inläste henne på sitt rum. Och vill du veta hvarför han handlade så?

I detta ögonblick syntes hon så lugn, så stilla och fridfull, att man omöjligt kunnat upptäcka ett tecken till vansinne i dessa himmelska ägon.

Han svarade henne icke; han blott lyssnade till denna stämma, som klingade lik ett brustet strängaspel.

— Det var derföre — återtog hon — att han ämnat henne till en annans brud. Han ville bryta sin enda sköna ros, för att låta den vissna vid en gubbes förtorkade hjerta; ty, ser du, denne gubbe ville bli egare af den ljufva rosen, och han tänkte att få köpa den liksom hvarje annan blomma. Men den arma blomman lät sig icke brytas, ty hvarje blad glödde för honom deruppe i fönstret. Då rullade förbannelsens åska öfver hennes hufvud; och då hon åter fick sin frihet, hastade hon hit på denna bänk och blickade som vanligt till hans fönster. Men hon kunde ej upptäcka något annat än ett hvitt lakan, som fladdrade för den insmygande vinden. Då sammandrog sig hennes hjerta, och hennes kropp skälfde lik

bladen på den smidiga aspen. Från den stunden kallade menniskorna henne vansinnig.

Hon lutade sig allt närmare intill honom med en blick, som började alltmer och mer flamma af vansinnets hemska, nästan afgrundslika glöd.

— Hon visste icke — fortfor hon med förändrad stämma — hur hon kommit till den bädd, på hvars mjuka kuddar Gabriel hvilade. Länge, länge väntade hon att han skulle vakna; men han sof, och sängen, som han sof uti, var en — likkista. Man sade henne att han aldrig skulle vakna, ja, att han var död, och att dessa sköna lockar, denna ädla panna, dessa strålande ögon, som han nu slutit tillsamman, skulle blifva maskars föda; men hon visste alltför väl att ej så skulle bli, ty du har ju desamma? Tack, att du kom, — tillade hon halft leende, — fast hon icke mer är här. Ser du, hon ligger begrafven under denna bänk, derföre växa så många vackra blommor i denna trädgård. Vill du veta mer?

Men hon fick intet svar, ty smärtan i hans själ och tåren i hans öga hade hämmat hans röst.

— Du svarar icke?

Den vansinniga fattade hans hand och började åter:

— Hvarje afton öppnar sig hennes graf för hennes vålnad, som vandrar omkring, men stannar under hans fönster, räcker ut sina armar mot honom, som hon ser deruppe. Men han kommer icke ner, ty han är sjelf en skugga från andarnes verld; utan han skickar en engel till henne, och denna engel är densamme, som förde Swedenborg i himlarne, som visade honom det, som är doldt för mig och dig. Men — sade hon med sänkt röst — hon har visat mig mycket, och sjelf har jag sett henne, ty jag är vålnaden. och du...

— Skuggan från andarnes verld — tillade han och slöt henne i sin famn.

— Du?

Hon såg på honom med en underlig blick, samt tillade:

— Då har du sett Swedenborgs engel?

— Nej, men jag vill att du skall visa mig den.

— Dig, — upprepade hon och skakade småskrattande på det lockiga hufvudet. — Det tror jag inte; men kom nästa natt, då stjernorna brinna på himlen, de skola visa dig vägen till vålnadens graf.

Hon steg upp och räckte honom sin hand, i det hon sade:

— Gå nu, ty hon, som är derinne, tycker ej om att du stannar. Och vill du veta hvem hon är? — hon lade sin mun intill hans öra och hviskade — Swedenborgs engel.

Och med ett vansinnigt skratt försvann hon.

Från den stunden syntes han ej mer i fönstret ofvan trädgården.

Men andra aftonen, då skymningen hade inträdt, stod han åter utanför Swedenborgs lusthus, men såg ej till Virginia. Han fruktade att hon glömt sitt löfte; dock beslöt han att dröja några ögonblick, hvarför han begaf sig i trädgården, der han så länge fått sitta vid hennes sida. Med hufvudet nedböjdt spatserade han fram och åter på de krattade trädgårdsgångarne, försänkt i de djupaste tankar, som kommit honom att glömma hela verlden med dess tryckande bekymmer. Så gick han en god timma, då han plötsligt stannade, han visste sjelf ej hvarför, och fann att han stod midtför lusthuset.

Det var så tyst, så tyst omkring honom; endast vinden susade i de väldiga trädens kronor och skakade ned de nästan gulnade bladen, som i en vild dans hvirflade kring hans fötter. Han blickade uppåt fästet: mot honom strålade myriader dunkelt flammande stjernor. Han förde handen till sin panna; en ljuf och helig känsla bemäktigade sig hans själ; en tår darrade i hans öga och föll långsamt ned på hans kind. I detta ögonblick kände han sig så liten, mindre än ett sandkorn, der han stod under det stjernklara hvalfvet, och hans tankar svindlade vid så mycket stort, så mycket ofattligt i Guds skapade verk. Han sänkte ögat mot marken, men upplyftade det åter och... se! der stod Virginia i den hvita drägten. med de blonda lockarne fladdrande för vinden. Hon tycktes ej märka honom, ty hon hviskade sakta åt de flygande löfven:

— Farväl! farväl J blad ifrån en lycklig tid! Sväfven, dansen i rymden och helsen från mig. då J flygen dit, dit upp till stjernorna. — Och hon blickade mot höjden. — Kom sedan tillbaka och förtälj mig hvad de sade, om de skickade mig sin helsning.

Hon sträckte armarne i luften, samt lade dem sedan öfver det sig långsamt höjande bröstet, i det hon sänkte den bleka pannan och drog en suck full af smärta.

— Virginia — hviskade han nästan omedvetet.

Hon såg hastigt upp, blickade leende omkring sig; derefter fästade hon blicken på honom, som hänryckt betraktade, beundrade denna sköna, men olyckliga varelse.

— Dig känner jag igen, — utbrast hon med ett leende, som sväfvade öfver hennes läppar. — Du är lik Gabriel och skuggan deruppe i fönstret. Hvad vill du vålnaden, som vaktar detta lusthus, detta heliga tempel? — tillade hon och närmade sig honom.

— Jag vill — svarade han och fattade den lilla handen, som redan hvilade på hans arm — att du skall visa mig Swedenborgs engel.

— Ah! — utropade Virginia och drog sig några steg tillbaka; men tillade, sedan hon en stund betraktat honom —

Ja, du skall få se henne, men icke med vingar, dem har hon lagt af sig. Var blott tyst, att du ej skrämmer henne.

Och ledande honom till lusthuset, öppnade hon dörren. Det var andra gången han stod under detta tak, hvarunder den store andeskådaren hade stått; och samma heliga känsla, som väcktes första gången inom honom, vaknade äfven nu i hans själ, då han trampade detta golf, som af Swedenborg för mer än ett århundrade tillbaka hade trampats. Och från samma lampa, som då spred ett dunkelt flammande sken öfver den underliga möbleringen; men ingen måne smög sin stråle in genom det lilla fönstret, blott himlens döttrar, de bleka stjernornaa, blickade sorgligt genom dess glas.

— Nu skall du få se Swedenborgs engel, — sade den vansinniga flickan och närmade sig den mörka gardinen, som betäckte väggen midtför ingången. — Tillbed den ande jag visar dig.

Och sakta drog hon täckelset åt sidan och visade honom sin egen bild i den stora spegeln, som nu blottades, och hvilken räckte från golf till tak. Hon betraktade sig sjelf och log... bilden log tillbaka. O! detta var ett leende af himmelsk art, så skönt, att den unge artisten försjönk i dess betraktande. Hon släppte gardinen åter, och den tjusande bilden försvann, men stod i stället lefvande för honom.

— Såg du henne? — hviskade hon med mild stämma.

— Ja — svarade han, rörd till tårar öfver det upplyftande i hennes väsende.

— Var hon ej skön? Men — tillade hon med bäfvande stämma — lofva mig att aldrig derute i verlden berätta hvad du sett, ty de tro icke på Swedenborgs engel.

— Jag lofvar det, — svarade han och förde hennes hand till sina läppar, och derefter till sitt hjerta, som nu klappade lugnt och stilla.

— Tack och farväl, — hviskade hon och sköt honom sakta ut genom dörren. — Farväl, vi träffas i andarnes verld!

Nu stod han ensam under Septembernattens stjernklara himmel, ensam med en bön i sitt hjerta till sin Gud för Virginia, som han ännu älskade så varmt och innerligt, ehuru hennes själ låg i dödens slummer, en slummer, hvarur skiljsmessan från lifvet skulle väcka henne.

Tyst och stilla smög han sig från detta lusthus — som än i dag besökes af den minnesälskande — medtagande medaljongen, som han återfunnit derinne.

* * *

För några år tillbaka gick jag öfver Maria kyrkogård. Der satt, längst bort vid muren, på en grafkulle, en man med pannan lutad i handen, att jag ej knnde se hans ansigte, som var sänkt mot marken. Något oemotståndligt drog mig dit,

och jag närmade mig med lätta steg för att se hvad namn stod på det svarta korset. Ett ljuft och ändå så sorgligt minne tågade förbi min själ, då jag läste detta namn, som i gyllene bokstäfver glänste mot mig, och hvilket var — Virginia.

— I detsamma höjde mannen sin panna, hvilken var omgifven af snöhvita lockar, och såg på mig med ett uttryck af sorg och smärta.

— Hvem är som hvilar här? — frågade jag.

— Ack, — svarade mannen med en af tårar skälfvande stämma — härunder sofver den, hvilken jag högst af allt på jorden älskat och ännu älskar, ty så länge mitt arma hjerta klappar, kan det ej glömma min af döden brutna blomma. O, Virginia, Virginia!

Med förtviflan slog han sina armar kring det lilla korset, och tryckande sin panna konvulsiviskt mot det kalla jernet, utbrast han i spasmodiska snyftningar.

Då fuktades mitt öga, och jag kunde icke undertrycka en medlidandets suck, då jag såg den utslitna, trasiga rocken. Jag ämnade aflägsna mig; hans djupa sorg uppmanade mig att lemna honom ostörd åt sig sjelf, ty hvad kunde jag, som främling, erbjuda för tröst? Men i detsamma varseblef jag en korg vid hans fötter. Med en förlåtlig nyfikenhet lyftade jag på dess lock, och min blick föll på de vackraste taflor. Varligt tog jag en och betraktade den. Den föreställde en engel, så väl och artistiskt målad, att den röjde en ovanlig talang.

— Har ni målat denna tafla? — frågade jag, glad att kunna rycka honom ur detta tillstånd; men sänkande hufvudet än djupare, och liksom han skulle vilja famna grafven, uträckte han armarne, i det han halfhögt hviskade:

— Virginia, låt upp din kammares dörr, att jag måtte få stiga ned till dig. Det är nu tid dertill, ty länge, alltför länge har jag väntat derpå. — Hastigt såg han upp; med en bönfallande blick bad han: — O, lemna mig... Jag begär icke större plats på jorden, än denna graf.

Då lade jag min börs i hans hand och behöll taflan, med hvilken jag aflägsnade mig.

Många gånger har jag sedan betraktat denna tafla, undrande om den gamle gubben målat den; undrande, om han var densamme unge, vackre artisten, som älskade den vansinniga flickan i Swedenborgs lusthus, och om det var denna flicka, denna Virginia, som hvilade under det svarta korset?

Men för mig blir detta en gåta, som hvarken jag eller läsaren lärer kunna lösa.

Slut.

Prenumerationspris: 1 R:dr pr 13 häften.

Subskriptionspris: 12 öre pr häfte.

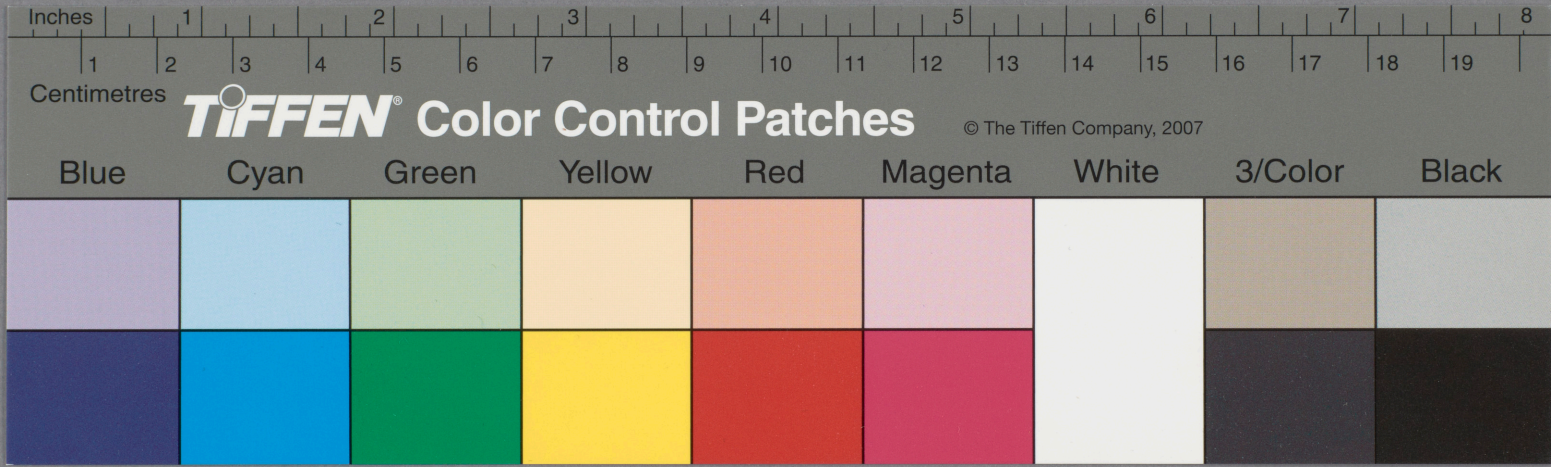
Inches
1
2
3
4
5
6
7
8
Centimetres
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
TIFFEN® Color Control Patches
© The Tiffen Company, 2007
Blue
Cyan
Green
Yellow
Red
Magenta
White
3/Color
Black